

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (tredje avdelningen)

den 14 april 2021 *

”Gemenskapsformgivning – Gemensam ansökan om registrering av gemenskapsformgivningar som återger gymnastik- och sportartiklar – Rätt till prioritet – Artikel 41 i förordning (EG) nr 6/2002 – Ansökan inom ramen för konventionen om patentsamarbete (PCT) – Artikel 4 i Pariskonventionen för skydd av den industriella äganderätten – Prioritetstid”

I mål T-579/19,

The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR, München (Tyskland), företrätt av advokaten J. Hellmann-Cordner,

klagande,

mot

Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), företräd av D. Walicka, i egenskap av ombud,

motpart,

angående ett överklagande av det beslut som meddelades av EUIPO:s tredje överklagandenämnd den 13 juni 2019 (ärende R 573/2019–3) angående en ansökan om registrering av gymnastik- och sportartiklar som gemenskapsformgivningar med anspråk på prioritet för en internationell patentansökan som lämnats in enligt konventionen om patentsamarbete,

meddelar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden A.M. Collins samt domarna G. De Baere och G. Steinfatt (referent),

justitiesekreterare: E. Coulon,

med beaktande av ansökan som inkom till tribunalens kansli den 20 augusti 2019,

med beaktande av svarsinlagan som inkom till tribunalens kansli den 15 november 2019,

* Rättegångsspråk: tyska.

med beaktande av att ingen av parterna tre veckor efter delgivningen av underrättelsen om att det skriftliga förfarandet avslutats hade inkommit med någon begäran om muntlig förhandling och att tribunalen således, med tillämpning av artikel 106.3 i tribunalens rättegångsregler, har beslutat att avgöra målet på handlingarna,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

Internationell rätt

- 1 Konventionen för skydd av den industriella äganderätten undertecknades i Paris (Frankrike) den 20 mars 1883, reviderades senast i Stockholm (Sverige) den 14 juli 1967 och ändrades den 28 september 1979 (*Förenta nationernas fördragssamling*, volym 828, nr 11851, s. 305) (nedan kallad Pariskonventionen). Samtliga medlemsstater i Europeiska unionen är parter i denna konvention.
- 2 I artikel 4 A 1 i Pariskonventionen föreskrivs följande:

”Den som i ett av [länderna som är parter i Pariskonventionen] i behörig ordning gjort ansökan om patent eller om skydd för nyttighetsmodell eller för industriellt mönster eller modell eller för fabriks- eller handelsmärke eller hans rättsinnehavare ska för ansökan i de övriga länderna äga en prioritetsrätt under tid, som här nedan bestämmes.”
- 3 Artikel 4 C 1 i Pariskonventionen har följande lydelse:

”Tiden för ovannämnda prioritetsrätt utgör, i fråga om patent och nyttighetsmodeller, tolv månader och, i fråga om industriella mönster och modeller även som fabriks- eller handelsmärken, sex månader.”
- 4 I artikel 4 E i Pariskonventionen föreskrivs följande:

”1. När en ansökan om registrering av industriella mönster och modeller ska ha lämnats in i ett land på grundval av en prioritetsrätt som grundar sig på en ansökan om registrering av en nyttighetsmodell, ska prioritetsfristen endast vara den som fastställts för industriella mönster och modeller.

2. Vidare är det tillåtet att i ett land ansöka om registrering av en nyttighetsmodell enligt en prioritetsrätt som grundar sig på en patentansökan och vice versa.”
- 5 Avtalet om handelsrelaterade aspekter av immaterialrätter, vilket återfinns i bilaga 1 C till Avtalet om upprättande av världshandelsorganisationen (WTO), undertecknades i Marrakech (Marocko) den 15 april 1994 och godkändes genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar – vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet – av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i

Uruguayrundan (1986–1994) (EGT L 336, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 38, s. 3) (nedan kallat TRIPS-avtalet). Parterna i TRIPS-avtalet är medlemmarna i WTO, däribland alla medlemsstater i Europeiska unionen och Europeiska unionen i sig.

6 I artikel 2 i TRIPS-avtalet, som har rubriken ”Immaterialrättskonventioner”, föreskrivs följande:

”(1) Beträffande delarna II, III och IV i detta avtal ska medlemmarna uppfylla artiklarna 1–12 och 19 i Pariskonventionen [för skydd av den industriella äganderätten, senast reviderad i Stockholm den 14 juli 1967]”.

(2) Ingenting i del I–IV i detta avtal ska undanta medlemmarna från skyldigheten att fullgöra sådana skyldigheter som de har gentemot varandra enligt Pariskonventionen ...”

7 Konventionen om patentsamarbete undertecknades i Washington den 19 juni 1970 och ändrades senast den 3 oktober 2001 (*Förenta nationernas fördragssamling*, volym 1160, nr 18336, s. 231) (nedan kallad PCT). Samtliga medlemsstater i Europeiska unionen är parter i PCT.

8 Artikel 1.2 i PCT har följande lydelse:

”Ingen bestämmelse i detta fördrag får tolkas så att den begränsar de rättigheter som föreskrivs i Pariskonventionen för skydd av industriella rättigheter till förmån för medborgare i de länder som är parter i denna konvention eller personer som är bosatta i dessa länder.”

9 I artikel 2 i och ii i PCT föreskrivs följande:

”I denna konvention och i genomförandeförordningen ska, såvida inte en annan betydelse uttryckligen anges, följande definitioner gälla:

i) Ansökan: en ansökan om skydd av en uppfinning. Varje hänvisning till en ”ansökan” ska förstås som en hänvisning till ansökningar om patent på uppfinningar, skydd av upphovsrätt, nyttighetsmodeller, bruksmodeller, patent eller tilläggs-certifikat, tilläggs-patent eller tilläggs-licenser, ytterligare licenser för upphovsrätt till uppfinningar och ytterligare nyttighetsmodeller,

ii) Patent: en hänvisning till patent på uppfinningar, licenser för upphovsrätt till uppfinningar, nyttighetsmodeller, ytterligare licenser för upphovsrätt till uppfinningar och ytterligare nyttighetsmodeller ...”

10 Artikel 3.1 i PCT har följande lydelse:

”Ansökningar om skydd av uppfinningar i varje medlemsstat som är part i konventionen får lämnas in som internationella ansökningar i den mening som avses i denna konvention.”

Unionsrätt

11 Artikel 41.1 i rådets förordning (EG) nr 6/2002 av den 12 december 2001 om gemenskapsformgivning (EGT L 3, 2002, s. 1) har följande lydelse:

”Den som i vederbörlig ordning har lämnat in en ansökan om ett formskydd eller en nyttighetsmodell i eller med verkan för en stat som är part i Pariskonventionen eller i avtalet om upprättande av

Världshandelsorganisationen, eller dennes rättsinnehavare, ska vid inlämningen av en ansökan om en registrerad gemenskapsformgivning för samma formgivning eller nyttighetsmodell åtnjuta prioritet under sex månader från den dag då den första ansökningen lämnades in.”

Bakgrund till tvisten

- 12 Klaganden, The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR, lämnade den 24 oktober 2018 till Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO), med stöd av förordning nr 6/2002, in en gemensam ansökan om registrering av gemenskapsformgivning avseende tolv formgivningar. De produkter i vilka dessa formgivningar är avsedda att ingå omfattas av klass 21-02 i den mening som avses i Locarno-överenskommelsen av den 8 oktober 1968 om upprättande av en internationell klassificering för mönster, i dess ändrade lydelse, och motsvarar följande beskrivning: ”Gymnastik- och sportartiklar”. Klaganden har, beträffande samtliga dessa formgivningar, en prioritet som grundar sig på den internationella patentansökan PCT/EP2017/077469, som lämnades in den 26 oktober 2017 till Europeiska patentverket (nedan kallat EPO).
- 13 EUIPO:s granskare informerade i skrivelse av den 31 oktober 2018 klaganden om att den gemensamma ansökan hade beviljats i dess helhet, men att den begärda prioritetsrätten hade vägrats för samtliga formgivningar, eftersom den tidigare ansökan lämnats in mer än sex månader före den gemensamma ansökan.
- 14 Då klaganden vidhöll sitt anspråk på prioritet och begärde ett överklagbart beslut, avslog granskaren genom beslut av den 16 januari 2019 rätten till prioritet för samtliga gemenskapsformgivningar.
- 15 Granskaren angav, på grundval av punkt 6.2.1.1 i riktlinjerna om granskning av registrerade gemenskapsformgivningar av den 1 oktober 2018 (nedan kallade EUIPO:s riktlinjer), i sitt beslut att även om en ansökan enligt PCT i princip kunde utgöra grund för en prioritet enligt artikel 41 i förordning nr 6/2002, eftersom den breda definitionen av begreppet ”patent” i artikel 2 i PCT även omfattade nyttighetsmodeller, så gällde för denna ansökan även av en prioritetstid på sex månader som i det aktuella fallet inte hade iakttagits.
- 16 Klaganden överklagade den 14 mars 2019 granskarens beslut till EUIPO, i enlighet med artiklarna 55–60 i förordning nr 6/2002.
- 17 Genom beslut av den 13 juni 2019 (nedan kallat det överklagade beslutet) ogillade EUIPO:s tredje överklagandenämnd överklagandet av granskarens beslut. Nämnden ansåg i huvudsak att granskaren hade gjort en korrekt tillämpning av artikel 41.1 i förordning nr 6/2002, vilken troget återspeglar bestämmelserna i Pariskonventionen.
- 18 Överklagandenämnden angav, i detta hänseende, att enligt artikel 4 A 1 och artikel 4 C 1 i Pariskonventionen ska den som i ett land i behörig ordning gjort ansökan om skydd för en formgivning eller en nyttighetsmodell åtnjuta en prioritet under tolv månader för patent och nyttighetsmodeller och sex månader för formgivningar och varumärken. Vidare följer av artikel 4 E 1 i denna konvention, vad gäller en senare ansökan om formgivning, att en prioritet avseende en ansökan om nyttighetsmodell endast kan göras gällande inom den prioritetstid på sex månader som gäller för formgivningar. Däremot är det, enligt artikel 4 E 2 i nämnda konvention, tillåtet att i ett land inom en prioritetstid på tolv månader ansöka om registrering av

en nyttighetsmodell enligt en prioritetsrätt som grundar sig på en patentansökan och vice versa. Överklagandenämnden ansåg att Pariskonventionen således inte innehöll någon bestämmelse om att en patentansökan skulle ge upphov till en prioritetsrätt för en ansökan om formgivning.

- 19 Överklagandenämnden konstaterade vidare att artikel 4 i Pariskonventionen, i enlighet med artikel 2.1 i TRIPS-avtalet, i tillämpliga delar var tillämplig på unionen, som är medlem i WTO. Nämnden ansåg emellertid att Pariskonventionen inte hade något företräde framför bestämmelserna i förordning nr 6/2002, då denna inte utgör någon särskild överenskommelse i den mening som avses i artikel 19 i denna konvention. Huruvida en prioritetsrätt kan göras gällande ska följaktligen enbart bedömas mot bakgrund av nämnda förordning.
- 20 Överklagandenämnden ansåg vidare att lydelsen i artikel 41 i förordning nr 6/2002 var entydig, att prioritetstiden enligt denna var sex månader från den dag då den tidigare ansökan lämnats in och att prioritetsrätten endast följde av att en ansökan om registrering av en formgivning eller nyttighetsmodell, och inte ett patent, lämnats in i vederbörlig ordning. Överklagandenämnden erkände, på grundval av punkt 6.2.1.1 i EUIPO:s riktlinjer, att begreppet nyttighetsmodell skulle tolkas brett, så att det inkluderar internationella patentansökningar som lämnats in enligt PCT, eftersom dessa omfattade nyttighetsmodeller, i enlighet med definitionen i artikel 2 ii i PCT. Denna breda tolkning kan emellertid, enligt överklagandenämnden, inte påverka varaktigheten av den rättsliga prioritetstiden på sex månader, varför prioritet för en ansökan om patent som lämnats in enligt PCT också ska göras gällande inom denna frist.
- 21 Vidare ansåg överklagandenämnden att det inte fanns någon motstridighet mellan de båda besluten av Bundespatentgericht (Federala patentdomstolen, Tyskland) av den 10 november 1967 som klaganden åberopat och artikel 41 i förordning nr 6/2002, eftersom dessa beslut avsåg åberopande av prioritetsrätter för senare ansökningar om nyttighetsmodeller och inte för ansökningar om formgivningar.
- 22 Följaktligen ansåg överklagandenämnden att klaganden endast med framgång kunde åberopa prioritet för den internationella patentansökan som lämnats in enligt PCT den 26 oktober 2017 inom sex månader från detta datum, det vill säga fram till den 26 april 2018.

Parternas yrkanden

- 23 Klaganden har yrkat att tribunalen ska
 - upphäva det överklagade beslutet,
 - upphäva granskarens beslut av den 16 januari 2019 i den del prioritet för gemenskapsformgivningen nr 5807179–0001–0012 inte har erkänts, erkänna den åberopade prioriteten av den 26 oktober 2017 och korrigera offentliggörandet av gemenskapsformgivningen med angivelse av prioriteten,
 - förplikta EUIPO att ersätta klaganden för överklagandeavgiften,
 - förplikta EUIPO att ersätta rättegångskostnaderna,
 - i andra hand, hålla en förhandling.

- 24 EUIPO har yrkat att tribunalen ska
- ogilla överklagandet,
 - förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Upptagande till sakprövning

- 25 Klagandens andra yrkande omfattar två delar. I den första delen har klaganden yrkat att granskarens beslut av den 16 januari 2019 ska upphävas i den del prioritet för den tidigare internationella patentansökan inte har erkänts avseende den aktuella gemenskapsformgivningen.
- 26 Det ska i detta hänseende erinras om att enligt artikel 61.1 och 61.3 i förordning nr 6/2002, får det överklagade beslutet, och inte granskarens beslut, överklagas till tribunalen, vilken är behörig att ogiltigförklara eller ändra det överklagade beslutet.
- 27 Vidare ska EUIPO, enligt artikel 61.6 i denna förordning, vidta de åtgärder som krävs för att följa tribunalens dom. Eftersom granskarens beslut av den 16 januari 2019 blev föremål för ett överklagande, vilket ledde fram till det överklagade beslutet, ska överklagandenämnden, för det fall det överklagade beslutet ogiltigförklaras, ompröva det mot bakgrund av denna dom.
- 28 Det andra yrkandets första del kan således inte tas upp till sakprövning.
- 29 Vad gäller det andra yrkandets andra del, i vilken klaganden har yrkat att tribunalen ska erkänna den åberopade prioriteten och korrigera offentliggörandet av den aktuella gemenskapsformgivningen varvid den ska ange nämnda prioritet, ska det erinras om att det, inom ramen för en talan som väckts vid unionsdomstolen mot ett beslut av en av EUIPO:s överklagandenämnder, följer av artikel 61.6 i förordning nr 6/2002 att det inte ankommer på tribunalen att rikta förelägganden till EUIPO. Det åligger nämligen EUIPO att rätta sig efter domslutet och domskälen i tribunalens dom (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2018, Gramberg/EUIPO – Mahdavi Sabet (Fodral till mobiltelefon), T-166/15, EU:T:2018:100, punkt 96; se även, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 25 november 2015, Jaguar Land Rover/harmoniseringskontoret (Formen på en bil), T-629/14, ej publicerad, EU:T:2015:878, punkt 10).
- 30 Följaktligen kan den andra delen i klagandens andra yrkande inte tas upp till sakprövning. Detta yrkande ska således avvisas i sin helhet.
- 31 När det gäller klagandens femte yrkande, som har framställts alternativt, kan det konstateras att den begäran om att en förhandling ska hållas som framställts i ansökan gjordes för tidigt med hänsyn till bestämmelserna i tribunalens rättegångsregler. Av rättspraxis följer nämligen att en begäran om muntlig förhandling – liksom tribunalens bedömning av om en förhandling ska äga rum – är möjlig först efter det att det skriftliga förfarandet väl avslutats och då parterna och tribunalen har tillgång till hela processmaterialet och argumenten från samtliga parter för att kunna ta ställning till om en förhandling bör äga rum (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 oktober 2017, Erdinger Weißbräu Werner Brombach/EUIPO (Formen på ett stort glas),

T-857/16, ej publicerad, EU:T:2017:754, punkt 13; se även, analogt, dom av den 3 mars 2015, Schmidt Spiele/harmoniseringskontoret (Figurmärken som återger spelbräden), T-492/13 och T-493/13, EU:T:2015:128, punkt 10).

- 32 Genom skrivelse av den 18 november 2019, i vilken tribunalens kansli delgav klaganden svarsinlagan och underrättade denne om att den skriftliga delen av förfarandet var avslutad, uppmärksammade kansliet klaganden på bestämmelserna i artikel 106 i rättegångsreglerna och angav att fristen för att lämna in en ansökan om förhandling endast löper en gång, nämligen från dagen för nämnda delgivning. Klaganden har emellertid inte lämnat in någon ny begäran om muntlig förhandling inom den frist på tre veckor som föreskrivs i nämnda bestämmelse.
- 33 Mot denna bakgrund har tribunalen, med tillämpning av artikel 106.3 i rättegångsreglerna, beslutat att avgöra målet utan att inleda den muntliga delen av förfarandet.

Prövning i sak

- 34 Klaganden har till stöd för sitt överklagande gjort gällande två grunder. Den första grunden gäller åsidosättande av väsentliga formföreskrifter. Såvitt avser den andra grunden har klaganden gjort gällande ett åsidosättande av förordning nr 6/2002, kombinerat med en rättslig bestämmelse om tillämpningen av denna, i enlighet med artikel 61.2 i nämnda förordning.
- 35 Tribunalen anser det lämpligt att först pröva den andra av de grunder som klaganden har anfört. Denna grund ska förstås så att den avser en felaktig tolkning och tillämpning av artikel 41.1 i förordning nr 6/2002. Även om del II i ansökan visserligen har rubriken "Otillämplighet av artikel 41 i [förordning nr 6/2002]" har klaganden nämligen i punkterna 12 och 21 i ansökan gjort gällande "i synnerhet ... ett åsidosättande av förordning [nr 6/2002], i kombination med en rättslig bestämmelse om tillämpningen av denna, i enlighet med artikel 61.2 [i denna förordning nr 6/2002]" och att den "anser att det i förevarande mål är särskilt viktigt att, vid tolkningen av bestämmelserna i [denna förordning], beakta samtliga relevanta bestämmelser i Pariskonventionen".
- 36 Klaganden har i huvudsak gjort gällande att överklagandenämnden gjort en felaktig bedömning genom att fastställa att anspråket på prioritet för de tolv gemenskapsformgivningar som avses i den gemensamma registreringsansökan av den 24 oktober 2018, som grundade sig på den internationella patentansökan av den 26 oktober 2017, hade kommit in för sent. Klaganden har i detta hänseende hänvisat till den prioritetstid på tolv månader för patent som föreskrivs i Pariskonventionen och gjort gällande att den sexmånadersfrist som föreskrivs i förordning nr 6/2002 för nyttighetsmodellerna inte är tillämplig i förevarande mål.
- 37 Den andra grunden innehåller två delar. För det första har klaganden klandrat överklagandenämnden för att ha gjort en felaktig bedömning genom att anse att samtliga ansökningar som lämnats in med stöd av PCT omfattades av begreppet "nyttighetsmodell" i den mening som avses i artikel 41.1 i förordning nr 6/2002.
- 38 För det andra har klaganden gjort gällande att överklagandenämnden, mot bakgrund av avsaknaden av en tydlig bestämmelse i förordning nr 6/2002 beträffande den prioritet som följer av en internationell patentansökan, borde ha beaktat de relevanta bestämmelser i Pariskonventionen som utgör grunden för nämnda förordning. Eftersom artikel 4 C 1 i denna konvention föreskriver en prioritetstid på tolv månader för patent och eftersom nämnda konvention grundar sig på principen att en tidigare ansökan är avgörande för prioritetstiden om

prioriteten grundar sig på en annan slags rättighet, oberoende av vilken slags rätt den senare ansökan avser, borde överklagandenämnden emellertid inte ha fastställt en prioritetstid på sex månader.

- 39 Inledningsvis ska det påpekas att överklagandenämnden, i det överklagade beslutet, erkände att prioriterätten följde av en internationell patentansökan som lämnats in enligt PCT. Nämnden grundade sig i detta hänseende på punkt 6.2.1.1 i EUIPO:s riktlinjer, där det beträffande granskning av registrerade gemenskapsformgivningar anges att ”prioritet för en internationell ansökan som lämnats in enligt [PCT] får åberopas enligt artikel 2 i denna konvention, som ger begreppet ’patent’ en bred tolkning, så att det omfattar nytthetsmodeller”.
- 40 Följaktligen erkände överklagandenämnden att den internationella patentansökan PCT/EP2017/077469, som klaganden lämnat in den 26 oktober 2017, gav upphov till en prioriterätt inom ramen för en senare ansökan om gemenskapsformgivningar. Detta konstaterande har inte ifrågasatts i förevarande mål.

Den andra grundens första del: Felaktig tolkning av begreppet ”nyttighetsmodell” i artikel 41.1 i förordning nr 6/2002

- 41 Klaganden har, genom den andra grundens första del, gjort gällande att överklagandenämnden felaktigt har gjort en extensiv tolkning av begreppet ”nyttighetsmodell” i artikel 41.1 i förordning nr 6/2002 och detta på grund av en felaktig tolkning av artikel 2 i PCT.
- 42 Klaganden har bestritt EUIPO:s tolkning att en ansökan som lämnats in enligt PCT endast är en ansökan om nytthetsmodell eller, åtminstone, kan likställas med en ansökan om nytthetsmodell. Artikel 2 ii) i PCT, som EUIPO har gjort gällande, definierar inte begreppet ansökan som lämnats in enligt PCT som sådant. En internationell patentansökan är både en ansökan om patent och en ansökan om nytthetsmodell.
- 43 EUIPO har bestritt klagandens argument.
- 44 Det kan inledningsvis konstateras att klagandens argument är tvetydigt. Klaganden har nämligen bestritt överklagandenämndens extensiva tolkning vad gäller begreppet ”nyttighetsmodell”, trots att denna tolkning, såsom framgår av punkt 39 ovan, gjorde det möjligt för överklagandenämnden att fastställa att en internationell patentansökan kunde ge upphov till en rätt till prioritet i den mening som avses i artikel 41.1 i förordning nr 6/2002. Som överklagandenämnden angav i punkt 16 i det överklagade beslutet, framgår det inte av lydelsen i denna bestämmelse uttryckligen att det föreligger någon rätt till prioritet till följd av att en internationell patentansökan har lämnats in. Det var således endast med stöd av den breda tolkning som EUIPO har gjort av detta begrepp som en granskning gjordes av den rätt till prioritet som klaganden gjorde gällande inom ramen för sin senare ansökan om gemenskapsformgivningar. Som EUIPO har påpekat i sin svarsinlägga, medför klagandens argument således ingen fördel för klaganden och kan därmed lämnas utan avseende.
- 45 Det ska under alla omständigheter understrykas att ”varje hänvisning till ett ’patent’, enligt definitionen i artikel 2 ii) i PCT, ska förstås som en hänvisning till licenser för upphovsrätt till uppfinningar, nytthetsmodeller, ytterligare licenser för upphovsrätt till uppfinningar och ytterligare nytthetsmodeller ...”. Av detta följer att de patentansökningar som lämnats in med stöd av PCT omfattar nytthetsmodeller, liksom överklagandenämnden har påpekat i punkt 16 i det överklagade beslutet.

- 46 Som klaganden med fog har gjort gällande innebär inte detta konstaterande att begreppen "patent" och "nyttighetsmodell" är identiska. Det innebär inte heller att begreppet "nyttighetsmodell" omfattar begreppet "patent".
- 47 Det ska i detta hänseende påpekas att enligt artikel 3.1 i PCT får ansökningar om skydd av uppfinningar i varje stat som är part i konventionen lämnas in som internationella ansökningar i den mening som avses i denna konvention. Vidare ska, enligt artikel 2 i) i konventionen "[v]arje hänvisning till en 'ansökan' ... förstås som en hänvisning till ansökningar om patent på uppfinningar, skydd av upphovsrätt, nyttighetsmodeller, bruksmodeller, patent eller tilläggs-certifikat, tilläggs-patent eller tilläggs-licenser, ytterligare licenser för upphovsrätt till uppfinningar och ytterligare nyttighetsmodeller". Det framgår således att det i PCT inte görs någon åtskillnad utifrån de olika rättigheter genom vilka de olika designerade staterna beviljar ett skydd för uppfinningar.
- 48 Under dessa omständigheter och i syfte att inte på ett ogrundat sätt utesluta en del av ansökningarna om nyttighetsmodeller, tillåter EUIPO:s extensiva tolkning att alla internationella patentansökningar som lämnats in med stöd av PCT godtas som grund för en rätt till prioritet och att det skydd för industriella äganderätter som PCT avser därmed inte förhindras. Även om internationella patentansökningar därmed kan ge upphov till en rätt till prioritet för formgivningar med stöd av artikel 41 i förordning nr 6/2002, omvandlar detta emellertid inte patentansökningarna till ansökningar om nyttighetsmodeller och det medför inte heller att de automatiskt omfattas av de bestämmelser som utarbetats för nyttighetsmodeller.
- 49 Mot denna bakgrund kan det konstateras att även om lydelsen i artikel 41.1 i förordning nr 6/2002 inte uttryckligen omfattar åberopande av en rätt till prioritet grundad på ett patent, har överklagandenämnden med fog, inom ramen för denna artikel, beaktat de internationella patentansökningarna. Denna breda tolkning av nämnda bestämmelse är förenlig med syftet med PCT, som är att vid en internationell ansökan säkerställa ett skydd som är likvärdigt med nyttighetsmodeller och patent.
- 50 Av detta följer att överklagandenämnden inte har gjort sig skyldig till något fel genom att anse att åberopandet av rätten till prioritet grundat på den internationella patentansökan som klaganden gett in enligt PCT omfattas av artikel 41.1 i förordning nr 6/2002 vad gäller frågan om huruvida en rätt till prioritet kan grunda sig på en sådan internationell patentansökan.

Den andra grundens andra del: Underlåtenhet att beakta artikel 4 C 1 i Pariskonventionen för fastställandet av prioritetstid

- 51 Klaganden har, i den andra grundens andra del, angett att eftersom den sexmånadersfrist som föreskrivs i artikel 41.1 i förordning nr 6/2002 inte är tillämplig i förevarande fall, borde överklagandenämnden ha tillämpat bestämmelserna i Pariskonventionen, vilken i artikel 4 C 1 föreskriver en frist på tolv månader för en prioritet grundad på en ansökan om patent.

– Huruvida Pariskonventionen är relevant för tolkningen av artikel 41 i förordning nr 6/2002

- 52 Klaganden har bestritt överklagandenämndens tolkning av förordning nr 6/2002, enligt vilken villkoren för att åberopa en rätt till prioritet föreskrivs på ett uttömmande sätt i denna förordning och återspeglar bestämmelserna i Pariskonventionen, varför ingen hänvisning till denna konvention behövs.
- 53 Klaganden anser att eftersom det i förordning nr 6/2002 saknas en tydlig bestämmelse avseende villkoren för att åberopa en rätt till prioritet på grundval av internationell patentansökan, ska bestämmelserna i Pariskonventionen beaktas i registreringsförfarandet vid EUIPO.
- 54 EUIPO har bestritt klagandens argument. Förordning nr 6/2002 genomför på ett korrekt sätt de relevanta bestämmelserna i Pariskonventionen avseende formgivning. Den entydiga lydelsen i artikel 41.1 i förordning nr 6/2002 uttrycker klart unionslagstiftarens vilja att, för ansökningar om registrering av gemenskapsformgivning, föreskriva en uttömmande reglering avseende fristen för åberopande av en prioritet. Följaktligen är en direkt eller analog tillämpning av Pariskonventionen varken nödvändig eller lämplig.
- 55 Tribunalen erinrar härvidlag om att enligt fast rättspraxis ska vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i. Även tillkomsthistorien för en unionsbestämmelse kan vara relevant för tolkningen av densamma (se dom av den 11 november 2020, EUIPO/John Mills, C-809/18 P, EU:C:2020:902, punkt 55 och där angiven praxis).
- 56 Vad gäller lydelsen i artikel 41.1 i förordning nr 6/2002, ska det påpekas att den inte föreskriver den situation där en ansökan om formgivning lämnas in med åberopande av en rätt till prioritet grundad på en patentansökan. Den reglerar således inte heller fristen för att åberopa en prioritet i en sådan situation.
- 57 Följaktligen reglerar inte artikel 41.1 i förordning nr 6/2002, i motsats till vad EUIPO förefaller göra gällande, på ett uttömmande sätt frågan om den frist inom vilken en prioritet får åberopas vid en senare ansökan om formgivning.
- 58 När det gäller tillkomsthistorien för artikel 41.1 i förordning nr 6/2002 ska det påpekas att förarbetena anger att nämnda förordnings bestämmelser om rätt till prioritet har till syfte att bekräfta motsvarande del i Pariskonventionen beträffande rätten till prioritet och dess tid (se förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om gemenskapsformgivning av den 3 december 1993, (COM(93) 342 slutlig-COD 463, motivering, del II, avdelning IV, avsnitt 2).
- 59 Sambandet mellan den rätt till prioritet som föreskrivs i artikel 41.1 i förordning nr 6/2002 och Pariskonventionen återspeglas även i själva lydelsen av denna bestämmelse, vilken ger en rätt till prioritet åt "[d]en som i vederbörlig ordning har lämnat in en ansökan om ett formskydd ... i eller med verkan för en stat som är part i Pariskonventionen eller i avtalet om upprättande av Världshandelsorganisationen ...". Denna hänvisning gör det möjligt att dra slutsatsen att syftet med artikel 41 i förordning nr 6/2002 är att beakta den skyldighet som skapats genom Pariskonventionen och som ålägger medlemmarna i WTO att respektera de prioriteter som följer av att en ansökan om skydd i vederbörlig ordning har lämnats in i en av de stater som är parter i en av dessa konventioner.

- 60 Eftersom unionen, i egenskap av medlem i WTO, är part i TRIPS-avtalet, har den nämligen en skyldighet att, i största möjliga utsträckning, tolka sin immaterialrättslagstiftning mot bakgrund av lydelsen i och syftet med nämnda avtal. I artikel 2.1 i TRIPS-avtalet föreskrivs emellertid att beträffande delarna II, III och IV i detta avtal ska medlemmarna uppfylla artiklarna 1–12 och 19 i Pariskonventionen (se, beträffande varumärkesrätten, dom av den 16 november 2004, *Anheuser-Busch*, C-245/02, EU:C:2004:717, punkt 42 och där angiven rättspraxis, och dom av den 11 november 2020, *EUIPO/John Mills*, C-809/18 P, EU:C:2020:902, punkt 64). Detta konstaterande, som anges i rättspraxis i samband med varumärkesrätten, är överförbart på formgivningrätten, eftersom bestämmelserna om rätt till prioritet i förordning nr 6/2002, liksom framgår av motiveringen till förslaget om Europaparlamentets och rådets förordning om gemenskapsformgivning av den 3 december 1993 (COM(93) 342 slutlig-COD 463, särskilt har avfattats i analogi med de näst intill identiska bestämmelserna i förslaget till förordningen om gemenskapsvarumärken.
- 61 Det ska vidare erinras om domstolens praxis enligt vilken – även om unionen inte är avtalsslutande part i en internationell konvention som dess medlemsstater har ingått, men enligt en konvention i vilken den är part är bunden att inte hindra medlemsstaternas skyldigheter enligt denna konvention – de begrepp som ingår i en sekundärrättslig unionsakt ska tolkas så att de förblir förenliga med nämnda konvention, genom att den även beaktar det sammanhang i vilket dessa begrepp ingår och det syfte som eftersträvas med de relevanta konventionsbestämmelserna på immaterialrättsområdet. Denna rättspraxis är inte bara tillämplig på varumärkesrätten, utan också på andra områden inom immaterialrätten (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 15 mars 2012, *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, punkterna 50 och 56, och dom av den 15 november 2012, *Bericap Záródástechnikai*, C-180/11, EU:C:2012:717, punkterna 69 och 70).
- 62 Vad gäller rätten till prioritet, ska det påpekas att denna rätt har sitt ursprung i artikel 4 i Pariskonventionen (se, beträffande den rätt till prioritet som föreskrivs i artikel 29 i rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva: område 17, volym 2, s. 3), dom av den 15 november 2001, *Signal Communications/harmoniseringskontoret (TELEYE)*, T-128/99, EU:T:2001:266, punkt 37).
- 63 Av detta följer att när det gäller tolkningen av artikel 41.1 i förordning nr 6/2002 ska Pariskonventionens bestämmelser beaktas.
- 64 Klaganden har således med fog gjort gällande att eftersom den prioritetstid som följer av en tidigare internationell patentansökan inte föreskrivs i förordning nr 6/2002, ska hänsyn tas till den reglering som ligger till grund för förordningen, nämligen Pariskonventionen, vars bestämmelser om fastställande av fristen för att åberopa den prioritet som grundar sig på en patentansökan vid en senare ansökan om formgivningsskydd ska beaktas som en referens vid tolkningen av denna förordning och som komplement.
- 65 Slutligen ska det påpekas att överklagandenämnden, även om den av samma skäl som klaganden erkände att Pariskonvention i tillämpliga delar skulle tillämpas på Europeiska unionen, i detta sammanhang ansåg att denna konvention inte hade något företräde framför bestämmelserna i förordning nr 6/2002, eftersom denna inte utgjorde någon särskild överenskommelse i den mening som avses i artikel 19 i denna konvention och att möjligheten att göra gällande en rätt till prioritet endast skulle bedömas mot bakgrund av nämnda förordning.

66 När det gäller frågan om prioritetstid under sådana omständigheter som de i det aktuella målet, rör det sig inte om en fråga om företräde för Pariskonventionen i förhållande till förordning nr 6/2002. Som följer av punkterna 56 och 57 ovan har en tillämpning av denna konvention nämligen till syfte att fylla en lucka i nämnda förordning, vilken inte anger någon prioritetstid till följd av en internationell patentansökan.

– Prioritetstid till följd av en internationell patentansökan som är förenlig med artikel 4 i Pariskonventionen

67 Klaganden har åberopat bestämmelserna i artikel 4 i Pariskonventionen, däribland artikel 4 C 1. Eftersom ansökan om prioritet, i det aktuella fallet, avser en ansökan som lämnats in med stöd av PCT och således är en ansökan om patent i den mening som avses i artikel 4 A 1 i Pariskonventionen, följer att den prioritetstid som är tillämplig på den gemensamma ansökan om formgivning är tolv månader, i enlighet med artikel 4 C 1 i Pariskonventionen.

68 EUIPO har i huvudsak svarat att klaganden inte har styrkt att Pariskonventionen innehåller bestämmelser om den omtvistade prioritetstiden. För det första har klaganden inte gjort gällande någon bestämmelse i Pariskonventionen som specifikt reglerar åberopandet av en prioritet grundad på en tidigare patentansökan vid en ansökan om formgivning och för det andra föreskriver denna konvention inte någon allmän bestämmelse som är tillämplig på alla möjliga situationer avseende en senare ansökan.

69 Enligt EUIPO reglerar Pariskonventionen endast två situationer i vilka prioritet för en rätt till skydd kan åberopas inom ramen för en senare ansökan om rätt till en annan typ av skydd. Dessa båda situationer regleras av artikel 4 E i denna konvention och prioritetstiden beror i båda fallen på karaktären av den senare ansökan.

70 Det är i detta hänseende ostridigt att klaganden, inom ramen för en ansökan om formgivningsskydd, har gjort gällande en rätt till prioritet grundad på en tidigare internationell patentansökan.

71 De tillämpliga prioritetstiderna beror emellertid, enligt artikel 4 C 1 i Pariskonventionen, på karaktären av den aktuella rätten. Om det förutsätts att den senare ansökan och den ansökan som utgör grund för åberopandet av rätten till prioritet har samma föremål, är prioritetstiden, enligt denna bestämmelse, tolv månader för patent och nyttighetsmodeller, medan den är sex månader för formgivningsskydd.

72 Som EUIPO med fog har konstaterat innehåller inte Pariskonventionen någon uttrycklig bestämmelse avseende prioritetstid som är tillämplig på en situation där den senare ansökan avser en formgivning medan åberopandet av prioritet grundar sig på en tidigare internationell patentansökan.

73 EUIPO har vidare med fog påpekat att Pariskonventionen i dess artikel 4 E 1 innehåller en bestämmelse som föreskriver att den prioritetstid som fastställs för den senare rättigheten är avgörande om denna senare rättighet är ett formgivningsskydd och om den tidigare rättigheten är en nyttighetsmodell.

- 74 Vad däremot gäller artikel 4 E 2 i Pariskonventionen, som föreskriver att en patentansökan kan utgöra grund för en rätt till prioritet i förhållande till en senare ansökan om en nyttighetsmodell och vice versa, ska det påpekas att denna bestämmelse, i motsats till vad EUIPO förefaller göra gällande, inte ger någon indikation när det gäller prioritetstid.
- 75 Således uppkommer frågan om artikel 4 E 1 i Pariskonventionen, såsom den enda uttryckliga bestämmelse avseende situationen där två efter varandra följande ansökningar avseende rättigheter med olika prioritetstid, återspeglar en allmän bestämmelse enligt vilken den prioritetstid som följer av den senare ansökans karaktär är avgörande eller om det, tvärtom, rör sig om ett undantag från en allmän bestämmelse enligt vilken det är den tidigare ansökans karaktär som är avgörande för prioritetstidens varaktighet.
- 76 Klaganden har, med stöd av två beslut av Bundespatentgericht (Federala patentdomstolen) av den 10 november 1967 och tyska artiklar i doktrinen, gjort gällande att prioritetstiden ska grundas på den tidigare rättigheten när det gäller prioritet som åberopas för rättigheter till skydd av olika slag. Bundespatentgericht (Federala patentdomstolen) har i dessa beslut bland annat citerat promemorian om Bryselltilläggsakten (*Denkschrift zur Brüsseler Zusatzakte*), en förklarande handling från år 1903 avseende omprövning, vid Brysselkonferensen år 1900, av 1883 års Pariskonvention rörande skydd för den industriella äganderätten, av vilken följer att syftet med de internationella prioritetsrätterna var att tillåta dem som avsåg uppnå ett internationellt skydd för industriella rättigheter att agera i flera steg och låta ansökan i andra stater bero på framgången med den första ansökan, vilken oftast var inhemsk. Enligt denna handling var det i detta syfte som fristen för en prioritetsrätt grundad på ett patent hade behövt förlängas från sex till tolv månader, eftersom den första fasen i granskningen av möjligheten till skydd för ett patent, bland annat i Tyskland, i sig redan hade varat i sju månader.
- 77 Av den inneboende logiken i prioritetssystemet följer att det, i allmänhet, är den tidigare rättighetens karaktär som avgör prioritetstidens varaktighet. Det ska i detta hänseende påpekas att skälet till varför den prioritetstid som är tillämplig på patent och på nyttighetsmodeller enligt artikel 4 C 1 i Pariskonventionen är längre än den som är tillämplig på formgivningsskydd och på varumärken är att patent och nyttighetsmodeller är av mer komplex karaktär. Eftersom prioritetstiden, enligt artikel 4 C 2 i Pariskonventionen, börjar löpa så snart den första ansökan lämnats in och förfarandet för registrering av patent eller nyttighetsmodeller är längre än det som gäller formgivningar eller varumärken, skulle den rätt till prioritet som följer av att en ansökan om patent eller nyttighetsmodell lämnas in riskera att gå ut om samma, relativt korta, tid på sex månader tillämpades på alla de rättigheter som kan ge upphov till en rätt till prioritet. Den fördel som rätten till prioritet förväntas ge är emellertid att göra det möjligt för sökanden att utvärdera möjligheterna att erhålla ett skydd för den aktuella uppfinningen på grundval av en tidigare patentansökan som lämnats in i en stat innan denne eventuellt, genom en senare ansökan, försöker erhålla skydd i en annan stat genom att vidta nödvändiga åtgärder och förberedelser och genom att ange kostnader och formaliteter i samband med dessa. Tribunalen har i detta hänseende, beträffande varumärken, redan erinrat om att eftersom det är omöjligt att samtidigt inge ansökningar i samtliga stater som tillträtt Pariskonventionen, har denna konventions upphovsmän velat ge den som innehar en rättighet i en av de konventionslutande staterna en möjlighet att successivt ansöka om registrering i de övriga av dessa stater. Därigenom får det skydd som erhållits i en av dessa stater en internationell dimension utan att en mängd formaliteter måste uppfyllas (dom av den 15 november 2001, TELEYE, T-128/99, EU:T:2001:266, punkt 38).

- 78 Vidare förefaller det logiskt att karaktären av den tidigare rättigheten avgör prioritetstidens längd eftersom det, som tribunalen har fastställt beträffande varumärkesrätten (dom av den 15 november 2001, TELEYE, T-128/99, EU:T:2001:266, punkt 42), är denna tidigare ansökan som ger upphov till rätten till prioritet. Vidare är det från dagen då nämnda ansökan gavs in som prioritetstiden anses löpa. Om själva uppkomsten av prioritetsrätten såväl som början på fristen för denna rättighet är beroende av den tidigare rättigheten och ansökan om registrering av denna, är det logiskt att även varaktigheten av rätten till prioritet är beroende av den tidigare rättigheten. Däremot finns det ingenting som gör det möjligt att utgå från att prioritetsrättens varaktighet, i allmänhet, är beroende av den tidigare rättigheten.
- 79 Detta bekräftas av förarbetena till den första revideringen av 1883 års Pariskonvention rörande skydd för den industriella äganderätten, vilken ägde rum år 1900. Av handlingar och protokoll från konferensen i Bryssel den 1–14 december 1897 och den 11–14 december 1900 framgår nämligen, bland annat i en sammanfattning i punkt 1 i den promemoria som framställdes av den tyska delegationen vid det förberedande sammanträdet den 1 december 1897 samt av protokollet från det fjärde mötet den 7 december 1897 och protokollet från det andra mötet den 12 december 1900 (se *Handlingar från den konferens som hölls i Bryssel den 1–14 december 1897 och den 11–14 december 1900*, Internationella unionen för skydd av den industriella äganderätten, Bern, 1901, nedan kallade handlingarna från Brysselkonferensen, sidorna 169, 209–212 respektive 379–382), att prioritetstiden förlängdes från sex till tolv månader för en rätt till prioritet grundad på ett patent med motiveringen att den förhandsgranskning som patentansökningarna var underställda bland annat enligt tysk, österrikisk och ungersk rätt krävde mer tid. De berörda staterna ansåg sig därför förhindrade att ansluta sig till nämnda konvention på grund av den, enligt dem, alltför korta varaktigheten av prioritetstiden för patent, eftersom förhandsgranskningen nästan alltid varade längre än prioritetstiden (se handlingarna från Brysselkonferensen, s. 37). Förlängningen av prioritetstiden för patent hade föreslagits av Internationella byrån för den internationella unionen för skydd av den industriella äganderätten ”för att beakta specifika behov för länder där en förhandsgranskning gjordes” (se handlingarna från Brysselkonferensen, s. 144) och, därefter godtagits och genomförts genom artikel 1 del II i tilläggshandlingen av den 14 december 1900 om ändring av konventionen av den 20 mars 1883 (se handlingarna från Brysselkonferensen, s. 410).
- 80 Alla dessa omständigheter bekräftar att det, enligt det begrepp som ligger till grund för systemet med prioritetstider, är den tidigare rättigheten som är avgörande för prioritetstidens varaktighet.
- 81 Vidare följer den omständigheten att artikel 4 E 1 i Pariskonventionen framställs som en särskild bestämmelse, som utgör ett undantag till huvudregeln att den tidigare rättighetens karaktär är avgörande för att fastställa prioritetstidens varaktighet, av själva lydelsen av denna bestämmelse. Ordet ”när”, som i nämnda bestämmelse betyder ”för det fall”, visar att denna bestämmelse endast är tillämplig i det uttryckligen angivna fallet. På samma sätt visar formuleringen ”endast” den karaktär av undantag som präglar fastställandet av prioritetstidens varaktighet med hänvisning till en senare rättighet, nämligen formgivningarna, genom ett undantag från huvudregeln.
- 82 Den karaktär av undantag som präglar artikel 4 E 1 i Pariskonventionen följer även av den historiska kontexten, som visar att artikel 4 E i Pariskonventionen utformades för att tillämpas uteslutande på nyttighetsmodeller. Artikel 4 E i Pariskonventionen antogs år 1925. Införandet av denna bestämmelse avseende nyttighetsmodeller visade sig vara lämplig efter att tillämpningsområdet för 1883 års Pariskonvention för skydd av den industriella äganderätten hade utvidgats år 1911 för att inkludera dessa nyttighetsmodeller genom att få dem att figurera i

uppräknigen av de industriella äganderätter vars skydd konventionen garanterade enligt dess artikel 2 (sedermera artikel 1.2 i Pariskonventionen). Tillägget, år 1925, av detta avsnitt E i artikel 4 gjorde det möjligt att undvika att en nyttighetsmodell som publicerats sedan länge, på vilken den frist på tolv månader som föreskrivs i artikel 4 C 1 i Pariskonventionen skulle ha varit tillämplig, blev föremål för en ny ansökan om formgivningsskydd.

- 83 Klaganden har således med fog gjort gällande att den skillnad i behandling som föreskrivs i den specifika situationen i artikel 4 E 1 i Pariskonventionen mellan patent och nyttighetsmodeller bland annat kan förklaras med att deras respektive registreringsförfaranden är olika, eftersom nyttighetsmodellerna registreras och offentliggörs efter en kort formell granskning, medan patentansökningarna oftast inte publiceras före utgången av prioritetstiden på tolv månader. Således var detta avsnitt inte avsett att medföra verkningar utöver de fall som rörde nyttighetsmodeller, i motsats till vad EUIPO förefaller göra gällande, vilken föreslår att den frist på sex månader som föreskrivs i artikel 41 i förordning nr 6/2002 för ansökningar om nyttighetsmodeller, vilken troget återspeglar artikel 4 E i Pariskonventionen, ska tillämpas på en internationell patentansökan.
- 84 Beträffande en åtföljd, som i förevarande fall, av en tidigare patentansökan och en senare ansökan om formgivningsskydd, har klaganden med fog gjort gällande att det underliggande syftet med artikel 4 E 1 i Pariskonventionen inte gäller patentansökningar. Risken att ett patent som publicerats sedan länge blir föremål för en ny ansökan som en formgivning är nämligen näst intill obefintlig, vilket bekräftas av förevarande mål där klaganden lämnat in en patentansökan PCT/EP2017/077469 till EPO den 26 oktober 2017, medan artikel 93.1 i konventionen om meddelande av europeiska patent, av den 5 oktober 1973, föreskriver en publicering först efter 18 månader från dagen då ansökan lämnats in.
- 85 Det kan konstateras att de argument som EUIPO har anfört till stöd för den motsatta ståndpunkten inte kan påverka slutsatsen att den allmänna bestämmelse som ligger bakom Pariskonventionen är att karaktären av den tidigare rättigheten är avgörande för fastställandet av prioritetstidens varaktighet. I synnerhet har EUIPO inte gjort gällande något argument som kan styrka att den specifika regel som skapats för nyttighetsmodeller även ska tillämpas på patent.
- 86 Således kan slutsatsen dras att överklagandenämnden har gjort en felaktig bedömning genom att anse att den frist som var tillämplig på klagandens återopande av prioritet för den internationella patentansökan PCT/EP2017/077469 för samtliga tolv formgivningar för vilka den ansökt om registrering var sex månader.
- 87 Följaktligen ska överklagandet bifallas på den andra grunden.
- 88 Av det ovan anförda följer, utan att det är nödvändigt att pröva klagandens första grund, att överklagandet ska bifallas i den del det avser ogiltigförklaring av det överklagade beslutet. Överklagandet ska i övrigt ogillas.

Rättegångskostnader

- 89 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Nödvändiga kostnader som rättegångsdeltagarna haft med anledning av förfarandet vid överklagandenämnden ska, med tillämpning av

artikel 190.2 i rättegångsreglerna, anses som ersättningsgilla rättegångskostnader. Klaganden har yrkat att EUIPO ska ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom EUIPO i huvudsak har tappat målet, ska klagandens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (tredje avdelningen)

följande:

- 1) Det beslut som tredje överklagandenämnden vid Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO) meddelade den 13 juni 2019 (ärende R 573/2019–3) ogiltigförklaras.**
- 2) Överklagandet ogillas i övrigt.**
- 3) EUIPO ska ersätta rättegångskostnaderna.**

Collins

De Baere

Steinfatt

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 april 2021.

Underskrifter